

Sygn. akt III AUa 10/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r. w Szczecinie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 listopada 2014 r. sygn. akt VI U 729/14

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Romana Mrotek

Sygn. akt III AUa 10/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 lipca 2014 r., która została uchylona decyzją z dnia 18 sierpnia 2014 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do emerytury wskazując, że nie udowodnił on wymaganego, co najmniej 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, który domagał się jej zmiany i przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia, a także zasądzenia od organu rentowego kosztów sądowych. Wskazał, że organ rentowy niezasadnie nie uwzględnił mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Gospodarstwie (...) w R. w okresie od 8 stycznia 1979 r. do 31 marca 1994 r., gdzie wykonywał pracę na stanowisku mechanika wymienionym w Wykazie A, dziale XIV poz. 16 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Podkreślił, że w okresie tym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie

pojazdów mechanicznych. Nadto wskazał, że w okresie od 1 kwietnia 1994 r. do 30 kwietnia 1996 r. prace te wykonywał w Firmie (...), a w okresie do 1 maja 1996 r. do 16 listopada 1998 r. w firmie (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o umorzenie postępowania, wskazując, że sporna decyzja została uchylona decyzją z dnia 18 sierpnia 2014 r. Ubezpieczonemu zatem przysługują środki odwoławcze od nowej decyzji.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie co do decyzji z dnia 15 lipca 2014 r. i oddalił odwołanie od decyzji z dnia 18 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

J. K. urodził się (...) Z zawodu jest górnikiem. Pracował w zawodzie, a także jako mechanik. Na dzień 01.01.1999 r. posiada 26 lat i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz bezspornie 3 lata, 3 miesiące i 14 dni stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Na dzień złożenia wniosku o emeryturę ubezpieczony nie przynależał do otwartego funduszu emerytalnego. W okresie od 28.04.1973r. do 05.05.1976r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

W okresie od 08.01.1979r. do 31.03.1994r. ubezpieczony był zatrudniony w Gospodarstwie (...) w R. – Zakład Rolny (...) na stanowisku mechanika. Praca odbywała się w warsztacie, do jego obowiązków należała naprawa maszyn, głównie ciągników, maszyn rolniczych, kombajnów. Praca ta odbywała się w kanałach, w których czasami spędzał cały dzień. Zdarzały się jednak takie okresy czasu, kiedy w ogóle nie pracował w kanałach i wykonywał swoje obowiązki poza nim. W sezonie ubezpieczony pracował także na kombajnie. W okresach od 05.11.1993r. do 22.11.1993r., od 25.11.1993r. do 09.12.1993r., od 30.12.1993r. do 28.02.1994r. oraz od 26.03.1994r. do 31.03.1994r. korzystał z urlopu bezpłatnego.

Od 01.04.1994r. do 30.04.1996r. ubezpieczony pracował w Firmie (...) jako mechanik. Zajmował się naprawą samochodów ciężarowych, która czasami odbywała się w kanałach. Taki sam charakter miała jego praca w Przedsiębiorstwie (...), gdzie był zatrudniony w okresach od 01.05.1996r. do 16.11.1998r. oraz od 18.11.1998r. do 14.02.2001r. na stanowisku mechanika.

Wniosek o ustalenie prawa do emerytury ubezpieczony złożył w dniu 18.06.2014r.

Mając na uwadze przepisy art. 184. ust.1 i 2, art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2013.1440 j.t.), a także przepisy § 2, § 3 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz.43 ze zm.), Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z brzmieniem art. 6 Kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ubezpieczony zaś nie spełnił wszystkich przesłanek do przyznania świadczenia emerytalnego - nie legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych.

Na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z zeznań zawnioskowanych przez ubezpieczonego świadków. Świadkowie T. K. (pracował od 1975r. do 1993r.) oraz Z. P. (pracował od 1975 do 1997r.) pracowali z ubezpieczonym w Gospodarstwie (...) w R. – Zakład Rolny w R.. Jak wskazali, J. K. pracował na stanowisku mechanika. Praca odbywała się w warsztacie, gdzie znajdowały się dwa kanały. Do obowiązków ubezpieczonego należało remontowanie maszyn, zwłaszcza ciągników. Napraw dokonywał w kanałach remontowych, jednak bywały dni, iż wszystkie prace wykonywał poza nim. W sezonie ubezpieczony wykonywał także pracę kombajnisty.

Powyższe okoliczności potwierdził ubezpieczony. Wskazał, że przez wszystkie lata pracy w Gospodarstwie (...) w R. był mechanikiem. Praca wykonywana była w warsztacie, gdzie były dwa kanały. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, a najwięcej pracy wykonywał w kanale. Zajmował się głównie naprawą ciągników, maszyn rolniczych,

kombajnów. Zdarzało się, że po wymontowaniu jakiejś części resztę pracy ubezpieczony wykonywał poza kanałem. Pracował także na kombajnie, gdzie zastępował innego pracownika. Podczas zatrudnienia w firmie (...) zajmował się naprawą samochodów ciężarowych, którą czasami wykonywał w kanałach. Taki sam rodzaj pracy wykonywał w spółce (...)

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, akt osobowych, dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego nie pozwala na uznanie, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako mechanik w kanałach remontowych – czyli codziennie, przez co najmniej 8 godzin, z uwzględnieniem przerw śniadaniowych, czy czasu potrzebnego do przygotowania stanowiska pracy. Brak jest także świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Powołani przez ubezpieczonego świadkowie podnieśli, iż ubezpieczony pracował w kanałach remontowych, jednakże prace wykonywał także poza nim, zdarzało się, że w ogóle nie schodził do kanału. Podali również, że w sezonie pracował na kombajnie. Okoliczności te potwierdził sam ubezpieczony. Sąd nie uznał także okresów pracy w Firmie (...) oraz Przedsiębiorstwie (...), ponieważ brak jest jakichkolwiek dowodów, aby ubezpieczony wykonywał tam prace w warunkach szczególnych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się ubezpieczony, który w wywiedzionej apelacji zarzucił rozstrzygnięciu:

- naruszenie prawa materialnego:

1. art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczony wobec nielegitymowania się co najmniej 15 – letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie spełnia przesłanek do uzyskania emerytury z chwilą ukończenia 60 – tego roku życia, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że pracował on w warunkach szczególnych przez cały okres zatrudnienia w Gospodarstwie (...) w R., tj. w okresie przekraczającym 15 lat;

2. § 4 w zw. z treścią wykazu A działu XIV poz. 16 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez jego niewłaściwe zastosowanie:

- i przyjęcie, że ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury w wieku 60 lat bowiem nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych wskazanych w wykazie A stanowiącym załącznik do wskazanego rozporządzenia przez cały okres zatrudnienia w Gospodarstwie (...) w R., tj. w okresie, który przekracza okres 15 lat,

- i poprzestanie na ocenie, że praca ubezpieczonego wskazana w jego umowie o pracę nie była wykonywana stale i w szczególnych warunkach, podczas gdy z zeznań wnioskodawcy i świadków wynika, że wnioskodawca wykonywał pracę stale i w szczególnych warunkach, jak również okazjonalnie wykonywał inne prace powierzone przez polecenie przełożonych, co nie stoi w sprzeczności z twierdzeniem, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę mechanika w kanale;

- naruszenie prawa procesowego:

1. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że ubezpieczony nie pracował w warunkach szczególnych, pomimo, że ustalił w stanie faktycznym, że ubezpieczony pracował jako mechanik w kanale remontowym, gdzie zajmował się naprawą, konserwacją i usuwaniem awarii pojazdów mechanicznych gdzie znajdowały się ciężkie urządzenia, a jedynie czasami, z przyczyn od niego niezależnych, świadczył pracę poza kanałem;

2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, a w szczególności poprzez nie wykazanie, którym dowodom Sąd I instancji dał wiarę oraz dlaczego nie uwzględnił niektórych dowodów, odmawiając im wiary lub mocy dowodowej.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskowanego świadczenia a także o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. Ewentualnie domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. IPKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720). Sąd Apelacyjny podzielił również stan prawny wskazany jako podstawa rozstrzygnięcia.

Kwestią poddaną pod rozagę Sądu było zatem rozważanie zarzutu apelacji, czy ubezpieczony wykazał przesłankę legitymowania się okresem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach dla uzyskania prawa do emerytury z tego tytułu. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach, jest pracownik zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia, lecz uregulowania omawianego artykułu nie precyzują szczegółowych przesłanek nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Natomiast art. 32 ust. 4 ustawy odsyła w tej materii do dotychczasowych przepisów, którymi są przepisy rangi ustawy lub wydane na mocy delegacji ustawowej (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNP 2002 Nr 10, poz. 243). Aktem prawnym normującym tę problematykę jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, niepublikowany; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, Lex Nr 509022). Podzielając takie rozumienie instytucji emerytury z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach, należy stwierdzić, że wyłącznie takie czynności pracownicze, które są wykonywane w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, kwalifikują pracę jako wykonywaną w szczególnych warunkach. Znaczące są przy tym stopień uciążliwości owych czynników oraz wymagania wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Jedynie, jeśli czynności te wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu. Z uwagi na wyjątkowość regulacji wykonywanie pracy w warunkach szczególnych nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości.

Mając na uwadze treść art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej i powołane wyżej regulacje należy wskazać, że ubezpieczony udowodnił ogólny okres ubezpieczenia w wymiarze 26 lat i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 3 lata, 3 miesiące i 14 dni okresu pracy w warunkach szczególnych, osiągnął wymagany wiek powszechny, a także

nie przystąpił do OFE. Kwestią sporną było ustalenie, czy wykonywał on przez ponad 15 lat pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze.

Na okoliczność wykonywania przez J. K. pracy w tym charakterze Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z przesłuchania świadków, dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego i w aktach osobowych, a także przesłuchania samego ubezpieczonego.

Apelujący zarzucając naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wykazał jednocześnie, że miało miejsce uchybienie zasadom logicznego myślenia lub doświadczenia życiowego, a tylko one mogą stanowić o naruszeniu zasad wskazanych w art. 233 k.p.c. Jednocześnie subiektywne przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Ocena materiału dowodowego dokonana została przez Sąd Okręgowy na podstawie obowiązujących przepisów prawa oraz po przeprowadzeniu, w sposób prawidłowy postępowania dowodowego. Zebrany w sprawie materiał został rozważony w sposób wszechstronny, ale nie dowolny. Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawdaniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Podkreślić należy, że po wniesieniu przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego i skierowaniu sprawy do sądu, sprawa o emeryturę – uprzednio administracyjna – staje się sprawą cywilną, rozpoznawaną według przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu pracy i ubezpieczeń społecznych, w którym stosownie do treści art. 473 k.p.c., nie mają zastosowania ograniczenia dowodowe dotyczące dopuszczalności dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron (por. uzasadnienie wyroku SN z 8 kwietnia 1999 r., II UKN 619/98, OSNP 2000/11/439; wyrok SN z 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239). Sąd na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenia, czy ubezpieczony pracował – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – w warunkach szczególnych. Samodzielnie sąd ustala również, jak zakwalifikować pracę ubezpieczonego w odniesieniu do wykazu prac stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Podstawowy dowód w zakresie ustalenia czy dana osoba pracowała w warunkach szczególnych stanowi zgromadzona dokumentacja (akta osobowe i płacowe), w szczególności świadectwo pracy, a także inne dowody (zeznania świadków, przesłuchanie strony). Świadectwo pracy wystawione przez pracodawcę traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (por. wyrok SN z 13 września 2011 r. I UK 107/11, Lex nr 1084700). Jeżeli zaś zachodzą wątpliwości co do stwierdzeń zawartych w świadectwie pracy, konieczne jest ich zweryfikowanie innymi dowodami, szczególnie dokumentami i dowodami osobowymi. W ocenie Sądu Apelacyjnego, to właśnie dowody znajdujące się w dokumentacji pracowniczej J. K., jak też w dużej mierze zeznania świadków i ubezpieczonego wskazują, że nie wykonywał on pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ze świadectwa pracy za sporny okres, w którym brak jest adnotacji o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach wynika, że ubezpieczony był mechanikiem. Ubezpieczony wnioskował o wydanie świadectwa potwierdzającego pracę w szczególnych warunkach, jednak w odpowiedzi na jego wniosek wskazano, że w oparciu o dokumentację pracowniczą, brak jest ku temu podstaw. Nie ma informacji o tym, że w zakładzie pracy wykonywane były prace w kanałach remontowych. Słuchani w sprawie świadkowie zeznali, że ubezpieczony wykonywał prace zarówno w kanale, ale także i poza nim. Świadek T. K. wskazał, że bywały dni, w których ani on, ani ubezpieczony nie pracował na kanale. Nadto, w trakcie sezonu świadczył on także pracę na kombajnie. Świadek Z. P. także wskazał, że czasem ubezpieczony wykonywał pracę poza kanałem, a w sezonie wykonywał pracę kombajnisty. Zeznania ubezpieczonego potwierdzają powyższe okoliczności. J. K. przyznał, że oprócz pracy w kanale, która była jego podstawowym obowiązkiem, część czynności wykonywał poza nim. W ramach zastępstwa świadczył także pracę na kombajnie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby ubezpieczony w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę mechanika w kanałach naprawczych zgodnie z pkt 16 działu XIV wykazu A rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., tj. „prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych”. Przede wszystkim wskazać należy, że ubezpieczony nie posiada

świadczenia pracy w szczególnych warunkach. Z zeznań świadków i ubezpieczonego nie wynika natomiast, by J. K. pracował wyłącznie w kanałach naprawczych. Zatem ubezpieczony nie udowodnił, że jego podstawowym zajęciem było wykonywanie pracy, którą można zakwalifikować jako praca w warunkach szczególnych. Kwestia możliwości zaliczenia pracy mechanika do pracy w warunkach szczególnych była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który uznał, że jeżeli mechanicy wykonywali prace zarówno w kanałach remontowych, jak i poza nimi, to świadczona w ten sposób praca nie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów emerytalno – rentowych. Zaś uwzględnienie do okresów pracy w tym charakterze innych równocześnie wykonywanych prac, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, nie jest możliwe (por. wyrok z dnia 18 lutego 2014 r. III UK 129/13, Lex 1648664, z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, OSNP 2009/21-22/290). Zgromadzona w aktach sprawy dokumentacja uzupełniona zeznaniami świadków i samego ubezpieczonego pozwala jedynie na uznanie, że praca mechanika w kanałach mogła być jedynie częścią zadań wykonywanych przez J. K., ale z pewnością nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, czyli codziennie przez co najmniej 8 godzin. Dopiero w sytuacji, gdyby wszystkie wykonywane przez ubezpieczonego czynności byłyby pracami w warunkach szczególnych, możliwe byłoby uwzględnienie spornego okresu do przyznania wnioskowanego świadczenia.

Reasumując, uznać należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zgromadzone w postępowaniu dokumenty pracownicze, akta osobowe i zeznania świadków oraz samego ubezpieczonego, które wyraźnie podważają twierdzenia zawarte w apelacji. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza, aby ubezpieczony w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace w szczególnych warunkach. Przyjąć zatem należy, że okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Gospodarstwie (...) w R. – Zakład Rolny (...) od 8 stycznia 1979 r. do 31 marca 1994 r. nie można uznać za pracę w warunkach narażających zdrowie ubezpieczonego na szkodliwe czynniki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c, apelację ubezpieczonego, jako nieuzasadnioną, oddalił w całości.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka – Szkibieli SSA Romana Mrotek